

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1S/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200499
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8020200499.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v právnej veci žalobcu: U. P. L., bytom N. XX, XXX XX X. S., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Štúrova č. 7, 080 01 Prešov, v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. KRPZ-PO-9-011/2020 zo dňa 19. júna 2020 takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Náhradu trov konania účastníkom n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca bol dňom 01.01.2018 prijatý do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „KR PZ v Prešove“) č. 1054 z 22.12.2017. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) bol zaradený do prípravnej štátnej služby ako policajt čakateľ a podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. bol ustanovený do funkcie starší referent - poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Poprad (ďalej aj „OO PZ Poprad“) odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Poprade (ďalej len „OR PZ v Poprade“), Krajského riaditeľstva PZ v Prešove, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, miesto výkonu štátnej služby Poprad.

2. Personálnym rozkazom Generálneho riaditeľa sekcie personálnych asociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 316 z 15.06.2018 (ďalej aj „personálny rozkaz č. 316 z 15.06.2018“) podľa § 142a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. bol žalobca povolaný dňom 03.09.2018 k získaniu špecializovaného policajného vzdelania podľa § 13 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. kombinovanou formou na Strednej odbornej škole PZ Bratislava. Podľa znenia uvedeného personálneho rozkazu (jeho výrokovej časti) bol žalobca podľa § 142b ods. 3 a ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. povinný po skončení štúdia zotrvať v služobnom pomere dvojnásobok doby trvania štúdia, a to aj v prípade, že štúdium neskončí a v prípade nespĺnenia podmienok bol podľa § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. povinný uhradiť náklady spojené so zabezpečením získania kvalifikácie alebo ich pomernú časť, a to aj v prípade, ak štúdium neskončí a nezíska kvalifikáciu.

3. Personálnym rozkazom Generálneho riaditeľa sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 306 z 11.04.2019 (ďalej aj „personálny rozkaz č. 306 z 11.04.2019“) bolo dňom 09.04.2019 ukončené povolanie žalobcu na štúdium podľa § 142b ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. k získaniu špecializovaného policajného vzdelania z dôvodu, že úspešne ukončil pomaturitné kvalifikačné štúdium v zameraní kriminálna polícia, špecializácia skrátene vyšetrovanie a získal špecializované policajné vzdelanie.

4. Žalobca následne písomnou žiadosťou zo dňa 24.02.2020 požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z.z. (žiadosť bola doručená dňa 24.02.2020 riaditeľovi OO PZ Poprad).

5. Riaditeľ OR PZ v Poprade následne personálnym rozkazom č. 157 z 10.03.2020 podľa § 191 ods. 1 zákona žalobcu uvoľnil dňom 31.03.2020 zo služobného pomeru príslušníka PZ. V personálnom rozkaze tiež riaditeľ OR PZ PP uviedol, že žalobca nezotrval v služobnom pomere príslušníka PZ po určený čas, preto je podľa ustanovenia § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. povinný vrátiť pomernú časť nákladov vynaložených na zvyšovanie vzdelania.

6. Riaditeľ OR PZ v Poprade rozhodnutím č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK zo dňa 31.03.2020 (ďalej aj „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) uložil podľa § 143 ods. 1, ods. 3 a ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. žalobcovi povinnosť uhradiť náklady spojené so zabezpečením zvyšovania kvalifikácie, získaním špecializovaného policajného vzdelania na Strednej odbornej škole PZ Bratislava, vo výške 750,90 €, v termíne splatnosti najneskôr do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti daného rozhodnutia.

7. Proti rozhodnutiu riaditeľa OR PZ v Poprade z 31.03.2020 žalobca podal odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-PO-9-011/2020 zo dňa 19.06.2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

8. Žalobou napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 29.06.2020.

II.

Zhrnutie rozhodnutia žalovaného

9. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí sumarizoval podstatný obsah odvolaním napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, podstatný obsah odvolania žalobcu, obsah administratívneho spisu a priebeh konania.

10. V rámci argumentácie poukázal žalovaný na obsah § 143 ods. 1,2,3, 4 a 5 a § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj na znenie čl. 35 ods. a 2 a čl. 41 a 42 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 11/2020 o odbornom vzdelávaní príslušníkov PZ (ďalej len „NMV SR č. 11/2020“).

11. K námietkam odvolateľa uvedeným v bode 1 odvolania žalovaný uviedol, že sa s nimi nestotožňuje a názor žalobcu, ktorý za rozhodnutie o uložení povinnosti úhrady nákladov na vzdelávanie považuje personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 považuje za neopodstatnený. Pripustil, že v personálnom rozkaze č. 157 z 10.03.2020 bolo uvedené všeobecné znenie pre žalobcu k ich úhrade (bez ich výšky a lehoty úhrady), avšak nie je dôvodné tento personálny rozkaz chápať ako rozhodnutie vydané podľa ustanovenia § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z.

12. Skutočnosť, že personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 uvádza aj ustanovenie § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a z neho plynúcu povinnosť úhrady pomernej časti nákladov túto skutočnosť voči žalobcovi iba zdôrazňuje. Následne vydané napadnuté rozhodnutie uvádza náležitosti k povinnosti úhrady t. j. výšku, resp. sumu k úhrade a zároveň aj lehotu k jej úhrade tak, ako to vyplýva z ustanovení § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z.

13. Žalovaný ďalej v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že z ustanovenia § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. nijak nevyplýva, že práve v personálnom rozkaze o uvoľnení zo služobného pomeru mal nadriadený rozhodnúť o povinnosti úhrady pomernej časti nákladov t. j. uložiť ju uvedením jej výšky a

lehoty na úhradu. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že orgánom, ktorý o takejto povinnosti rozhoduje je nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o skončení služobného pomeru t. j. v danom prípade ním bol riaditeľ OR PZ v Poprade.

14. Žalovaný uviedol, že akceptuje tvrdenie žalobcu, že aj personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 je rozhodnutím v jeho formálnom význame (zakladá práva a povinnosti), zároveň je však nevyhnutné konštatovať, že ani z čl. 42 NMV SR č. 11/2020 nevyplýva, že práve v ňom má byť rozhodnuté o povinnosti úhrady nákladov na vzdelávanie. Uvedené ustanovenie výlučne upravuje, že takéto rozhodnutie sa vydáva spravidla pri skončení služobného pomeru policajta a nie počas trvania služobného pomeru príslušníka PZ. Je to odôvodniteľné skutočnosťou, že povinnosť úhrady nákladov za vzdelávanie vyplýva z toho, že je o nej rozhodované výlučne voči policajtovi, ktorý nezotrval v služobnom pomere po čas ustanovený v § 142b ods. 4 zákona č 73/1998 Z.z., v dôsledku čoho je tento povinný uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť.

15. K tvrdeniu žalobcu, že abstraktne uložená povinnosť úhrady nákladov na vzdelanie uvedená v personálnom rozkaze č. 157 z 10.03.2020 je nielen nezákonná, ale taktiež je nenapadnuteľná odvolaním, keďže povinný subjekt ani len nevie, v akej výške je povinný náklady uhradiť odvolací orgán uviedol, že predmetom daného odvolacieho konania bolo preskúmavanie napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020 na základe odvolania žalobcu a nie preskúmavanie personálneho rozkazu č. 157 z 10.3.2020. Nad rámec uvedeného žalovaný konštatoval, že žalobca zjavne proti uvedenému personálnemu rozkazu odvolanie vôbec nepodal, pričom jeho argumentácia, že rozhodnutie, ktoré má „abstraktne“ uloženú povinnosť je nenapadnuteľné odvolaním je nesprávna a neopodstatnená.

16. Žalovaný s poukázaním na ustanovenie § 143 ods. 1 zákona a § 142b ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. odmietol tvrdenie žalobcu o tom, že služobný úrad získal majetkový prospech plnením z neplatného právneho úkonu, čím došlo k bezdôvodnému obohateniu. Argumentáciu žalobcu v tomto smere považoval spolu s jeho úvahou o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia za účelovú s cieľom vyhnúť sa plateniu úhrady nákladov za vzdelávanie.

17. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí k odvolacej námietke žalobcu poukázal na to, že podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže služobný úrad znížiť alebo odpustiť úhradu nákladov na vzdelávanie policajtovi uvoľnenému zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť. Podľa č. 39 ods. 1 NMV SR č. 11/2020 prípad hodný osobitného zreteľa na účely zníženia alebo odpustenia úhrady nákladov na vzdelávanie je napríklad starostlivosť o ťažko chorého člena rodiny, zhoršenie zdravotného stavu policajta následkom služobného úrazu alebo choroby z povolania doložený potvrdením. Dôvod pre odpustenie úhrady, ktorý žalobca uviedol vo svojom odvolaní t. j. že napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné, podľa žalovaného neumožňuje, resp. priamo vylučuje odpustenie úhrady nákladov na vzdelávanie.

18. K námietke žalobcu uvedenej v bode 2/ odvolania žalovaný uviedol, že za neopodstatnenú a účelovú považuje aj žalobcovu úvahu o tom, že v jeho prípade nemožno použiť ustanovenia § 143 ods. 1 s poukázaním na § 142b ods. 4 a s odkazom na § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. t. j. že mu služobný úrad neumožnil získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, čím nemôže byť považovaný za policajta v zmysle § 142b ods. 3 predmetného zákona, pretože jeho zaradením na funkciu starší referent - poverený policajt nevznikla služobnému úradu možnosť, ale naopak povinnosť, aby absolvoval dané štúdium.

19. Žalovaný poukázal na to, že uvedenú úvahu žalobcu vyvracia argumentácia výpisu z personálneho rozkazu č. 316 zo dňa 15.06.2018, podľa ktorého bol žalobca (uvedený pod poradovým číslom 15 uvedeného rozkazu) povolaný podľa § 142a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. na štúdium k získaniu špecializovaného policajného vzdelania (t. j. služobný úrad odvolateľovi týmto umožnil získať vzdelanie a nie splniť si povinnosť podľa terminológie odvolateľa). Zároveň podľa výrokovej časti uvedeného personálneho rozkazu bol podľa § 142b ods. 3 a ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. bol žalobca povinný po skončení štúdia zotrvať v služobnom pomere dvojnásobok doby trvania štúdia, a to aj v prípade, že štúdium neskončí. V prípade nesplnenia podmienok stanovených v § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. bol žalobca povinný uhradiť náklady spojené so zabezpečením získania kvalifikácie alebo ich pomernú časť, a to aj v prípade ak by štúdium neskončil a nezískal kvalifikáciu.

20. Podľa odôvodnenia uvedeného personálneho rozkazu štúdium žalobcu bolo určené pre príslušníkov PZ v prípravnej štátnej službe ustanovených do funkcie s plánovanou dôstojníckou hodnosťou a organizované na Strednej odbornej škole PZ Bratislava kombinovanou formou štúdia v zameraní kriminálna polícia špecializácia skrátene vyšetovanie t. j. išlo o štúdium podľa služobného zaradenia žalobcu.

21. Z vyššie uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žalobca štúdium na Strednej odbornej škole PZ Bratislava vykonal na základe personálneho rozkazu a následne aj ukončil dňom 09.04.2019 na základe personálneho rozkazu č. 306 zo dňa 11.04.2019 t. j. už pred nástupom na štúdium bol nepochybný dôvod jeho nástupu a zároveň mu boli známe následky v prípade nezotrvania v služobnom pomere príslušníka PZ. Uvedené bez pochyb žalobca aj akceptoval nielen tým, že na štúdium podľa plánu služieb OO PZ Poprad nastúpil, ale ho aj úspešne ukončil. Zároveň uvedené akceptoval aj dňa 31.03.2020 tým, že podľa zápisu č. s. ORPZ:PP-VO-21-006/2020-ŠK z rovnakého dňa sa dostavil k riaditeľovi OR PZ v Poprade za účelom prerokovania spôsobu úhrady nákladov spojených so zabezpečením získavania vzdelania v zmysle čl. 44 NMV SR č. 11/2020. Z uvedeného zápisu vyplýva, že žalobca zobral na vedomie napadnuté rozhodnutie, ktoré mu bolo doručené toho istého dňa, kde zároveň uviedol, že vyčíslené náklady na vzdelávanie v sume 750,90 € uhradí služobnému úradu v určenej lehote prostredníctvom bezhotovostného platobného styku jednorazovým prevodným príkazom na účet služobného úradu, pričom o splátky nákladov za vzdelanie nežiadal. Žalobca zároveň zápis z uvedeného prerokovania potvrdil svojím podpisom dňa 31.03.2020.

22. Na základe tejto argumentácie k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil

III.

Argumenty žalobcu v podanej žalobe

23. Všeobecnou správnu žalobou doručenou správne mu súdu dňa 13.8.2020 sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-9-011/2020 z 19.06.2020 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020 v spojení s personálnym rozkazom č. 157 z 10.03.2020 v časti výroku o povinnosti uhradiť pomernú časť nákladov vynaložených na zvyšovanie vzdelania.

24. Žalobca v prvom rade namietal nezákonnosť postupu riaditeľa OR PZ v Poprade. Tento dňa 10.03.2020 vydal personálny rozkaz č. 157, ktorým bol žalobca uvoľnený zo služobného pomeru v Policajnom zbore SR ku dňu 31.03.2020. Výrok tohto personálneho rozkazu, ktorý bol právnym podkladom pre vydanie neskoršieho rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z 31.03.2020 nebol podľa žalobcu v súlade s § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého (posledná veta) „Rozhodnutie musí obsahovať aj výšku nákladov, ktoré je policajt povinný uhradiť, spolu s lehotou na ich úhradu.“

25. Žalobca poukázal na to, že personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 vo výroku určil žalobcovi iba nekonkretizovanú povinnosť vrátiť „pomernú časť nákladov vynaložených na zvyšovanie vzdelania“, a teda v rozpore s ustanovením § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. neobsahoval ani výšku nákladov, ani lehotu, v ktorej bol žalobca povinný tieto náklady uhradiť.

26. Žalobca ďalej poukázal na to na to, že ustanovenie § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. je bližšie špecifikované v NMV SR č. 11/2020, podľa ktorého čl. 42 „Povinnosť uhradiť náklady na vzdelávanie, ich zníženie, spôsob ich úhrady alebo odpustenie sa vyhlasuje v rozhodnutí nadriadeného, ktoré sa vydáva spravidla pri skončení služobného pomeru policajta.“

27. Z vyššie uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že náležitosti pri určení povinnosti uhradiť náklady za vzdelávanie musia byť obsiahnuté v rozhodnutí - personálnom rozkaze, ktorým sa ukončuje služobný pomer policajta. V prípade žalobcu sa tak malo stať v personálnom rozkaze číslo 157 z 10.03.2020, a to spolu s určením výšky nákladov, ktoré je policajt povinný uhradiť a s lehotou na ich úhradu.

28. Postup, pri ktorom bolo vo vzťahu k žalobcovi vydané osobitné rozhodnutie riaditeľa OR PZ v Poprade z 31.03.2020 potvrdené následne aj napadnutým rozhodnutím žalovaného považuje žalobca za nezákonný a v rozpore s procesnou prekážkou res iudicata, ktorú vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu vytvoril právoplatný personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 neúplným výrokom o úhrade nákladov na vzdelávanie.

29. Žalobca tvrdil, že v zmysle § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnúť o povinnosti náhrady nákladov spolu s určením ich výšky a lehoty na ich úhradu je v prípade, ak je vydaný personálny rozkaz, možné iba v rámci tohto personálneho rozkazu. Osobitné rozhodnutie je možné vydať iba v prípade, ak personálny rozkaz vydaný nebol.

30. Podľa žalobcu je znenie § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého povinnosť uhradiť náklady na vzdelávanie „...sa vyhlasuje v rozhodnutí nadriadeného...“ potrebné interpretovať v kontexte čl. 42 NMV SR č. 11/2020, kde je výslovne stanovené, že rozhodnúť o úhrade nákladov je potrebné „...v rozhodnutí nadriadeného, ktoré sa vydáva spravidla pri skončení služobného pomeru policajta.“

31. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 30S/203/2019 zo dňa 16.06.2020, v ktorom sa uvádza: „Výšku úhrady nákladov na vzdelávanie vypočítava a určuje služobný úrad (odsek 3) rozhodnutím, pričom povinnosť uhradiť náklady na vzdelávanie, prípadne ich zníženie alebo odpustenie sa vyhlasuje v rozhodnutí o skončení služobného pomeru policajta (odsek 5). Ak sa rozhodnutie o skončení služobného pomeru nevydáva, napríklad pri zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe podľa §190 (rovnako ako tomu bolo v prípade žalobkyne), služobný úrad vydá samostatné rozhodnutie o povinnosti policajta uhradiť náklady na jeho vzdelávanie. Z dikcie citovaného zákona teda jednoznačne vyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení stanovených podmienok vydať takéto rozhodnutie.“

32. S ohľadom na skutočnosť, že právoplatný personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 obsahuje aj výrok o povinnosti uhradiť pomernú časť nákladov na vzdelávanie, hoci neobsahuje uvedenie jej výšky ani lehoty na jej úhradu, neboli podľa žalobcu splnené zákonné podmienky na vydanie osobitného rozhodnutia riaditeľa OR PZ v Poprade z 31.03.2020.

33. V rámci žalobných bodov žalobca namietal aj tú skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané na základe personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020, v ktorom, bola žalobcovi povinnosť uhradiť pomernú časť nákladov na zvyšovanie vzdelania uložená v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na § 39 a § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), na základe interpretácie ktorých tvrdí, že ním spochybnená časť výroku personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020 neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., a teda „je neplatná“. Z rovnakého dôvodu žalobca považuje už uhradenú sumu pomernej časti nákladov na vzdelávanie vo výške 750,90 € určenej prvostupňovým rozhodnutím za majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu, teda za bezdôvodné obohatenie na jeho úkor.

34. Druhou žalobnou námietkou žalobca namietal, že povinnosť úhrady nákladov za vzdelávanie mu nemala byť vôbec uložená, keďže podľa § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. má túto povinnosť iba policajt, ktorému služobný úrad umožnil získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu a zároveň ktorý po skončení štúdia nezotrval po určený čas v služobnom pomere v tej zložke podľa § 1 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorá mu umožnila získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu.

35. V zmysle uvedeného ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. sa podľa žalobcu povinnosť uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania alebo zvyšovania kvalifikácie týka iba policajta, ktorému služobný úrad umožnil získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, čo však v jeho prípade nenastalo. Žalobca poukazuje na fakt, že do služobného pomeru v Policajnom zbore SR bol ustanovený personálnym rozkazom riaditeľa KR PZ v Prešove č. 1054 z 22.12.2017, v zmysle ktorého bol ku dňu 01.01.2018 zaradený na funkciu starší referent - poverený policajt. To znamená, že priamo pri nástupe do Policajného zboru SR, bol žalobca zaradený na funkciu, ktorá si vyžaduje dôstojnícke vzdelanie, v tomto prípade kombinovanou formou štúdia. Z toho vyplýva, že v prípade žalobcu, nemohol byť tento považovaný za osobu, na ktorú sa vzťahuje § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., pretože so

zaradením na funkciu starší referent - poverený policajt nevznikla služobnému úradu možnosť, ale naopak povinnosť, aby absolvoval dané štúdium.

36. V personálnom rozkaze č. 157 z 10.03.2020 bola žalobcovi povinnosť uhradiť pomernú časť nákladov vynaložených na zvyšovanie vzdelania stanovená podľa § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. v zmysle ktorého policajt, ktorý nezotrval v služobnom pomere po čas ustanovený v § 142b ods. 4, je povinný uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť.

37. Práve znenie § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. ustanovuje podľa žalobcu, koho sa povinnosť uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania alebo zvyšovania kvalifikácie (ďalej len „náklady na vzdelávanie“) týka. Prostredníctvom odkazovacích ustanovení daného ustanovenia je potrebné hľadať podklad práve v znení § 142b ods. 3, kde je definované, komu (akému policajtovi) môže byť táto povinnosť uložená, pričom v prípade žalobcu nemožno použiť ustanovenia § 143 ods. 1 s odkazom na § 142b ods. 4 s odkazom na § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

38. Tretím žalobným bodom žalobca namietal, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí č. KRPZ-PO-9-011/2020 z 19.06.2020 nedostatočne vysporiadal s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, kde v odôvodnení rozhodnutia iba skopíroval obsah odvolania, uviedol zákonné ustanovenia a vlastné konštatovania, ktoré však absolútne nereflektujú s dôvodmi odvolania, sú abstraktné, zmätočné a nedostatočné.

39. Príkladom poukázal na vyjadrenie druhostupňového správneho orgánu v napadnutom rozhodnutí na strane 8. kde sa uvádza: „Okrajovo však konštatuje, že odvolateľ zjavne proti uvedenému personálnemu rozkazu odvolanie nepodal, pričom jeho argumentácia, že práve rozhodnutie, ktoré má abstraktné uloženú povinnosť je nenapadnuteľné odvolaním je nesprávna a neopodstatnená.“ Žalovaný, v danom rozhodnutí nezdôvodnil, prečo by malo byť dané tvrdenie žalobcu „nesprávne a neopodstatnené“, ide o závery zjavne sa priečiace logike, keďže žalobca, tak ako už uviedol v odvolaní, nemal dôvod ani možnosť sa voči personálnemu rozkazu odvolať, keďže v tomto personálnom rozkaze absentovala výška sumy, ktorú bol žalobca povinný uhradiť a lehota na danú úhradu, nemožno teda podať odvolanie voči takto abstraktné uloženej povinnosti, kedy by odvolateľ nevedel, voči čomu sa odvoláva (táto povinnosť mohla byť napríklad vo výške 1 € ale aj vo výške 5.000 €).

40. Žalobca ďalej žalovanému vytýkal, že v rozhodnutí o odvolaní opisuje postup pri odpustení alebo znížení úhrady nákladov na vzdelanie policajta podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., kde uvádza, čo sa rozumie „prípadoom osobitného zreteľa“ v zmysle čl. 39 ods. 1 NMV SR č. 11/2020, ktorými sú napríklad starostlivosť o ťažko chorého člena rodiny, zhoršenie zdravotného stavu policajta následkom služobného úrazu. Podľa žalobcu ide opätovne o argumentáciu žalovaného, ktorá sa prieči logike, z dôvodu, že poukazuje na ustanovenie nariadenia MV SR, ktoré len príkladmo a nie taxatívne vymenúva dôvody osobitného zreteľa, ktoré umožňujú riaditeľovi OR PZ, pri vydávaní rozhodnutia o ukončení služobného pomeru znížiť alebo odpustiť policajtovi úhradu nákladov na vzdelanie.

41. V žiadosti o uvoľnenie služobného pomeru dohodou, ktoré adresoval žalobca riaditeľovi OR PZ v Poprade bol uvedený ako dôvod vymenovanie do funkcie právneho čakaťela prokuratúry v Poprade odo dňa 1.4.2020. Podľa žalobcu sa bezpochyby jedná o prípad osobitného zreteľa, keďže predmetné náklady vynaložené na zvyšovanie vzdelania boli nákladmi, ktoré vznikli štátu na štúdium na Strednej odbornej škole PZ Bratislava kombinovanou formou štúdia v zameraní kriminálna polícia špecializácia skrátene vyšetovanie. Jednalo sa teda o kvalifikáciu súvisiacu s vykonávaním funkcie povereného príslušníka PZ, ktorý je v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov orgánom činným v trestnom konaní. Ukončením služobného pomeru v Policajnom zbore SR a vymenovaním do funkcie právneho čakaťela prokuratúry (v štátnozamestnaneckom pomere), žalobca začal vykonávať bezprostredne prax smerujúcu k výkonu funkcie prokurátora, ktorý je rovnako orgánom činným v trestnom konaní, dokonca pri zachovaní miestnej príslušnosti pôsobenia žalobcu. Žalobca teda, po odchode z Policajného zboru SR, nenastúpil do zamestnania v súkromnej sfére, ale ako štátny zamestnanec vykonáva zamestnanie v istej miere nadväzujúce a súvisiace s výkonom funkcie povereného príslušníka PZ, čo bezpochyby je dôvodom osobitného zreteľa, o ktorom mal riaditeľ OR PZ PP vedomosť už pred vydaním personálneho rozkazu č. 157 z 10.3.2020 a teda existoval dôvod na postup podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.

42. K ďalším dôvodom odvolania žalovaný na adresu žalobcových odvolacích námietok uviedol, že ide o „účelovú úvahu odvolateľa“, „účelovú argumentáciu odvolateľa“. Tu žalobca poukazuje na nedostatočnosť a abstraktnosť rozhodnutia žalovaného, keďže každý opravný prostriedok podaný oprávnenou osobou je podaný za účelom zmeny alebo zrušenia rozhodnutia voči ktorému smeruje, teda aj argumentácia odvolateľa je tým pádom účelová.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/4/2017, kde je v bode 21 odôvodnenia rozsudku uvedené „ V demokratickej spoločnosti by správne orgány (avšak nielen tie) mali dbať na to, že ich konanie a následne rozhodnutie musí byť dostatočne transparentné, racionálne a presvedčivé. Iba tak má verejná moc morálne právo vynucovať takéto rozhodnutie a jeho adresáti ho majú morálnu povinnosť rešpektovať. Správne orgány sa majú snažiť, aby rozhodnutia neboli vynucované len z hľadiska autoritatívneho postavenia, ale najmä z hľadiska presvedčivosti odôvodnenia, aby sami adresáti poznali dôvody, ktoré správny orgán k takému rozhodnutiu viedli a na základe nich boli presvedčení o oprávnenosti a zákonnosti konania zo strany správneho orgánu. Rozhodnutie správneho orgánu má byť potom následne aj preskúmateľné súdom.“

44. Napokon žalobca namietal skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie o odvolaní č. KRPZ-PO-9-011/2020 z 19.06.2020 neobsahovalo vo vyhotovení, ktoré mu bolo doručené, základné náležitosti rozhodnutia, keďže na tomto rozhodnutí absentovala pečiatka so štátnym znakom, čo svedčí o rozpore rozhodnutia s ustanovením § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

45. Žalobca s poukazom na § 182 ods. 1 písm. g) SSP uviedol, že vo veci nežiada nariadiť pojednávanie.

IV.

Vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe

46. Správny súd vyzval na vyjadrenie k správnej žalobe žalovaného.

47. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu a poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, najmä na str. 7, kde sa podrobne zaoberal otázkou povinnosti rozhodnúť o úhrade nákladov na vzdelávanie v personálnom rozkaze o uvoľnení zo štátnej služby. Opätovne zdôraznil, že z ustanovenia § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva skutočnosť, ktorý nadriadený je oprávnený rozhodnúť o povinnosti úhrady nákladov avšak nevyplýva, že to má byť zároveň v rozhodnutí o skončení služobného pomeru.

48. Žalovaný opakovane poukázal na to, že v konaní od odvolaní preskúmaval rozhodnutie riaditeľa OR PZ v Poprade z 31.03.2020 a nie jeho personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 (konanie o odvolaní bolo vedené na základe odvolania žalobcu proti vyššie uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 31.03.2020 a nie proti personálnemu rozkazu zo dňa 10.03.2020). V prípade, že žalobca mal námietky voči obsahu personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020 mal možnosť ho napadnúť opravným prostriedkom, čo však zjavne neučinil. Uvedené má možný súvis s tým, že dňa 31.03.2020 podľa zápisu č. ORPZ-PP-VO-21-006/2020- ŠK z rovnakého dňa sa žalobca dostavil k riaditeľovi OR PZ v Poprade za účelom prerokovania spôsobu úhrady nákladov spojených so zabezpečením získavania vzdelania v zmysle čl. 44 NMV SR č. 11/2020, kde zobral na vedomie rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 31.03.2020, ktoré mu bolo doručené toho istého dňa a zaviazal sa v jeho zmysle plniť. Po skončení služobného pomeru však u žalobcu zrejme došlo k zmene postoja a zjavne aj k novému výkladu situácie.

49. Žalovaný odmietol aj argumentáciu žalobcu na strane č. 4 žaloby. Ako účelový hodnotí žalobcov výklad ustanovenia čl. 42 NMV SR č. 11/2020. Poukazuje na jeho logický výklad spočívajúci v tom, že nie je zmysluplné rozhodovať o povinnosti úhrady nákladov za získané vzdelania u policajta, ktorý služobný pomer nekončí, ale do úvahy táto povinnosť prichádza v prípade takého policajta, do ktorého služobný úrad investoval finančné prostriedky k získaniu, resp. zvýšeniu jeho vzdelania, avšak tento z rôznych dôvodov ukončí služobný pomer bez toho, aby pre tento služobný úrad (konkrétne v danom prípade pre Policajný zbor) odpracoval požadované obdobie (takáto situácia bola aj v prípade žalobcu). Uvedené preukazuje aj samotný vzorec výpočtu nákladov vyplývajúci z čl. 41 NMV SR č. 11/2020 (výpočet uvádza

strana č. 6 rozhodnutia o odvolaní). V prípade žalobcu išlo o 81 dní, v ktorých nezotrval v služobnom pomere príslušníka PZ.

50. Vo vzťahu k služobnému pomeru žalobcu ako príslušníka PZ a okolnostiam z neho plynúcich poukázal žalovaný na znenie § 16 ods. 1, § 7 ods. 1 a ods. 2, § 11 a § 13 zákona č. 73/1998 Z. z.

51. Z personálneho rozkazu riaditeľa KR PZ v Prešove č. 1054 zo dňa 22.12.2012 pritom okrem iného vyplýva, že žalobca bol vymenovaný do hodnosti strážmajstra (podľa § 21 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.) a ustanovený do funkcie starší referent - poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Poprad odboru poriadkovej polície OR PZ PP (podľa § 33 ods. 1 zákona) a podľa § 85 ods. 1 a ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. bol zaradený do 4. platovej triedy.

52. S vyššie uvedenými skutočnosťami súvisí jeho povolanie na štúdium k získaniu špecializovaného policajného vzdelania za podmienok uvedených v personálnom rozkaze č. 316 z 15.06.2018 tak, ako to žalovaný uviedol aj na strane č. 5 a č. 8 napadnutého rozhodnutia.

53. Postup riaditeľa OR PZ v Poprade žalovaný neposudzoval a neposudzuje ako postup v rozpore so zásadou res iudicata. Poukázal na to, že riaditeľ OR PZ v Poprade rozhodnutím zo dňa 31.3.2020 nerozhodol v inom zmysle, než vyplývalo zo všeobecnej povinnosti o povinnosti úhrady nákladov, ako to uvádzal spomínaný personálny rozkaz zo dňa 10.03.2020 s tým, že v rozhodnutí zo dňa 31.03.2020 rozhodol konkrétne a určito.

54. Žalovaný vo svojom vyjadrení odmietol tvrdenie žalobcu o bezdôvodnom obohatení a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 31.03.2020 spoločne s rozhodnutím o odvolaní označil za zákonné a vecne správne.

55. Zároveň žalovaný poukázal na zmatečnosť tvrdenia žalobcu na strane č. 5 žaloby, keďže ak personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 v časti neúplného výroku o úhrade nákladov na vzdelávanie je podľa žalobcu neplatný, nemôže zároveň ďalej predstavovať prekážku res iudicata.

56. K námietke žalobcu, že postup podľa ustanovenia § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., sa žalobcu netýka žalovaný uviedol, že touto okolnosťou sa zaoberal na strane č. 8 rozhodnutia o odvolaní. Služobný úrad podľa žalovaného žalobcovi umožnil získať vzdelanie a nie si splnil povinnosť.

57. U žalobcu už pred nástupom na štúdium bol nepochybný dôvod jeho nástupu do školy a zároveň mu boli známe následky v prípade nezotrvania v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru. Uvedené bez pochyb aj akceptoval. Žalovaný preto úvahy a teóriu žalobcu, že práve na jeho prípad nie je možné použiť zákonné ustanovenia, ktoré viedli k uloženiu mu povinnosti úhrady pomernej časti nákladov vynaložených na získanie špecializovaného policajného vzdelania považuje za neopodstatnenú a účelovú, smerujúcu iba k tomu, aby sa zbavil povinnosti tejto úhrady.

58. Žalovaný odmietol tvrdenia žalobcu, že v rozhodnutí o odvolaní sa nezaoberal dôvodmi odvolania, resp. že jeho odôvodnenie má byť abstraktné, zmatečné a nedostatočné. Zastáva názor, že skutočnosť, že odvolaniu žalobcu nevyhovelo neznamená, že rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu veci, resp. že náležite zistený stav veci nesprávne posúdil.

59. Zároveň nepozná dôvod akceptovať tvrdenie žalobcu o tom, že nemožno podať odvolanie voči abstraktne uloženej povinnosti, ale naopak konštatuje, že práve aj neurčitý výrok je možné napadnúť odvolaním o to viac, ak odvolateľ odišiel z prostredia Policajného zboru do inej inštitúcie, ktorá má jednak taktiež podiel na dodržiavaní zákonov v štáte, čím aj žalobca si už po vydaní personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020 mohol strážiť svoje právo (vigilantibus iura scripta sunt) a namietat nezákonnosť vydaného rozhodnutia. V tom čase mu však bez pochyb výrok uvádzaného personálneho rozkazu zo dňa 10.03.2020 vyhovoval.

60. K tvrdeniu žalobcu, ktorý sa v podanej žalobe označuje za prípad hodný osobitného zreteľa tým, že ukončil služobný pomer príslušníka Policajného zboru a následne začal vykonávať prax smerujúcu k výkonu činnosti prokurátora, čím riaditeľ OR PZ v Poprade - ktorý vychádzajúc zo žiadosti žalobcu o ukončenie služobného pomeru mal mať vedomosť o jeho novej činnosti - ako aj žalovaný mali

žalobcu ukrátiť na právach tým spôsobom, že ho nepovažovali za takýto prípad uvádza, že žalovaný sa okolnosťou zníženia alebo odpustenia úhrady nákladov zaoberal na strane č. 8 žalobou napadnutého rozhodnutia o odvolaní.

61. Vychádzajúc z dikcie ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. ako aj z NMV SR č. 11/2020 žalovaný tvrdil, že skutočnosť, že žalobca po ukončení služobného pomeru príslušníka PZ začal pôsobiť v inom orgáne štátu neznamena, že ide o dôvod hodný osobitného zreteľa k tomu, aby príslušný nadriadený postupoval podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. Posúdenie čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa je vecou úvahy orgánu, ktorý o tomto inštitúte rozhoduje. Žalovaný túto okolnosť v konaní o odvolaní nijak neopomenul a svoje rozhodnutie odôvodnil.

62. Zároveň žalovaný zastáva názor, že dôvody hodné osobitného zreteľa má uvádzať priamo už sám účastník konania a tieto nemá „hľadať“, resp. identifikovať ich v iných tvrdeniach účastníka konania správny orgán. Žalobca v tomto prípade aj vo svojom odvolaní odmietal povinnosť náhrady škody čo do nároku služobného úradu, a zároveň odpustenie tejto úhrady spájal s tým, že odpustením sa vyrieši vec bezdôvodného obohatenia.

63. Obdobne žalovaný nezdiedal názor žalobcu, že riaditeľ OR PZ v Poprade mal už na základe žiadosti žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru dohodou znížiť či odpustiť mu povinnosť úhrady nákladov za vzdelanie z dôvodu, že tento v žiadosti uvádzal ako dôvod skončenia služobného pomeru vymenovanie do funkcie právneho čakatľa prokuratúry v Poprade. V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukazuje na zápis z prerokovania spôsobu úhrady nákladov na vzdelávanie zo dňa 31.03.2020, kde svojim podpisom žalobca potvrdil, že „vyčíslené náklady na vzdelávanie v sume 750,90 € uhradí služobnému úradu v určenej lehote prostredníctvom bezhotovostného platného styku jednorazovým príkazom na účet služobného úradu v zmysle rozhodnutia. Menovaný nežiada služobný úrad o povolenie, aby tieto náklady na vzdelanie mohol zaplatiť v splátkach“ a zápis bez námietok potvrdil svojim podpisom. Z uvedeného vyplýva, že žalobca seba, resp. svoju situáciu v tom čase nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa a o odpustenie, resp. zníženie úhrady nežiadal.

64. Zároveň k námietke žalobcu, že písomné vyhotovenie rozhodnutia mu malo byť doručené bez pečiatky so štátnym znakom žalovaný uviedol, že o tejto situácii nemal vedomosť, a to aj s ohľadom na to, že ďalšie vyhotovenia uvedeného rozhodnutia uvádzajú pečať obsahovali (odmietol pritom možnú úvahu o tom, že pečať bola do ďalších výťažkov rozhodnutí vyznačená až po oboznámení sa s obsahom podanej žaloby). Absentujúci odtlačok pečiatky ako formálny nedostatok rozhodnutia žalovaný odstránil s poukazaním na ustanovenia § 241 ods. 5 zákona o štátnej službe tým, že žalobcovi zaslal nový výťažok uvádzaného rozhodnutia obsahujúci aj odtlačok pečiatky so štátnym znakom. Žalovaný túto skutočnosť samú o sebe nepovažuje za dôvod k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

65. Správnu žalobu navrhol žalovaný v celom rozsahu zamietnuť.

V.

Replika žalobcu

66. Žalobca v replike z 24.11.2020 uviedol, že vyjadrenie žalovaného je v prevažnej miere len opakovaním skutočností uvedených v rozhodnutí č. KRPZ-PO-9-011/2020 z 19.06.2020, preto žalobca nepovažoval za potrebné, opakovať žalobné body v tomto vyjadrení.

67. Osobitný zreteľ však podľa žalobcu treba brať na vyjadrenie žalovaného týkajúce sa opätovného zaslania rozhodnutia (voči ktorému smeruje všeobecná správna žaloba), keďže jedným zo žalobných bodov bolo aj poukázanie na absenciu formálnych náležitostí rozhodnutia, ktoré neobsahovalo pečať so štátnym znakom. Je pravdou, ako uvádza žalovaný, že toto rozhodnutie bolo žalobcovi opätovne doručené 12.11.2020. Odvolanie sa žalovaného na ustanovenie § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. a jeho následný postup pri doručovaní opraveného rozhodnutia považuje žalobca za rozporný so zákonom.

68. Žalobca poukázal na § 1 ods. 1 a § 47 ods. 5 Správneho poriadku a konštatoval, že tak osobitný zákon č. 73/1998 Z.z., ako aj Správny poriadok ako zákon špeciálny uvádzajú, že rozhodnutie musí

mať úradnú pečiatku, čo je formálnou náležitosťou rozhodnutia, ktorú nemožno považovať za pisársku chybu, chybu v počítaní alebo za inú zrejmu nesprávnosť.

69. Chybným výkladom a aplikovaním zákona žalobca, tým že formálnu chybu rozhodnutia namietanú v správnej žalobe, považoval za pisársku chybu (eventuálne chybu v počítaní alebo inú zrejmu nesprávnosť) a „opravil“ ju opätovným zaslaním daného rozhodnutia žalobcovi, len potvrdil, že opakovane pochybil pri vydávaní rozhodnutia, rovnako ako v prípade vydania personálneho rozkazu č. 157 z 10.3.2020, ktorého obsahové nedostatky „opravil“ po nadobudnutí jeho právoplatnosti vydaním ďalšieho rozhodnutia č. ORPZ- PP-VO-21-005/2020-ŠK zo dňa 31.3.2020.

70. Je teda bezpochyby preukázané, že zo strany žalovaného sa jedná o opakované pochybenia pri vydávaní rozhodnutí, ktoré nemajú obsahové, respektíve formálne náležitosti a tieto nedostatky sa snaží v rozpore so zákonom „opraviť“ vydaním ďalšieho rozhodnutia, čo je vo vážnom rozpore so zásadou res iudicata, keďže sa o právoplatne rozhodnutej veci rozhodlo druhýkrát.

VI.

Duplika žalovaného

71. Duplikou doručenou správne mu súdu 15.12.2020 reagoval na repliku žalobcu žalovaný. K námietkam žalobcu týkajúcim sa opätovného doručenia napadnutého rozhodnutia opatreného pečiatkou žalovaný uviedol, že vyjadrenia žalobcu považuje za účelové aj s ohľadom na znenie § 47 ods. 6 Správneho poriadku, ako aj za prekonané súdnou judikatúrou. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo/167/2010 z 12. 05.2011, podľa ktorého je možné opomenutie niektorých formálnych náležitostí rozhodnutia, napr. aj opomenutie uvedenia pečiatky považovať za opraviteľnú „zrejmu nesprávnosť“. V rovnakom kontexte poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/32/2017 z 28.08.2017, podľa ktorého je možné realizovať opravu zrejmej nesprávnosti aj výmenou pôvodného rozhodnutia za rozhodnutie bez nedostatkov, ako sa to stalo v prípade žalobcu, ktorému bolo 12.11.2020 doručené namietané rozhodnutie s vykonanou formálnou opravou - opatrenie pečiatkou. Takéto doručenie opraveného rozhodnutia preto nie je možné považovať za ďalšie rozhodnutie vo veci s následkom porušenia zásady res iudicata.

VII.

Posúdenie podstatných skutkových zistení a právne argumenty

72. Krajský súd v Prešove ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal v rozsahu žalobných dôvodov v zmysle § 134 ods. 1 SSP a oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného.

73. Správny súd vec prejednal v súlade s § 107ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, pretože žiadny z účastníkov netrval, aby správny súd na jej prejednanie nariadil pojednávanie a nevyžadoval si to ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP.

74. Správny súd po prejednaní veci dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu nie je dôvodná.

75. Podľa § 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

76. Podľa § 134 ods. 1 SSP správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

77. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

78. Podľa § 180 ods. 1 SSP žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

79. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

80. Podľa § 13 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt spĺňa kvalifikačnú požiadavku policajného vzdelania, ak a) získal základné policajné vzdelanie a je ustanovený do funkcie s plánovanou práporčickou hodnotou, alebo b) získal špecializované policajné vzdelanie.

81. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. služobný úrad v súlade s potrebami Policajného zboru je povinný starať sa o získavanie, zvyšovanie a prehľbovanie kvalifikácie policajtov. Na ten účel najmä
a) zabezpečuje odborné vzdelávanie policajtov v školách (ďalej len „policajná škola“) a ďalších vzdelávacích ustanovizniach ministerstva,
b) vysiela policajtov na odborné vzdelávanie do iných škôl alebo ďalších vzdelávacích ustanovizní.

82. Podľa § 142a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. za získavanie kvalifikácie na účely tohto zákona sa považuje odborné vzdelávanie policajtov, ktorého cieľom je získať policajné vzdelanie.

83. Podľa § 142a ods. 2 služobný úrad umožní policajtovi zaradenému v prípravnej štátnej službe získať policajné vzdelanie štúdiom v policajnej škole alebo inej vzdelávacej ustanovizni ministerstva.

84. Podľa § 142b ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. súhlas služobného úradu so získaním kvalifikácie alebo zvýšením si kvalifikácie policajta sa udeľuje rozkazom, ktorým sa policajt povoláva alebo vysiela na štúdium. Rozkazom sa povolanie alebo vyslanie na štúdium aj ukončuje.

85. Podľa § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt, ktorému služobný úrad umožnil získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, je povinný po skončení štúdia zotrvať po určený čas v služobnom pomere v tej zložke podľa § 1 ods. 1, ktorá mu umožnila získať kvalifikáciu alebo zvýšiť si kvalifikáciu, alebo uhradiť náklady spojené so zabezpečením získavania alebo zvyšovania kvalifikácie (ďalej len „náklady na vzdelávanie“) alebo ich pomernú časť. Policajt je povinný zotrvať po určený čas v služobnom pomere alebo uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť aj vtedy, ak štúdium neskončil a nezískal alebo si nezvýšil kvalifikáciu.

86. Podľa § 142b ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. čas určený na zotrvanie policajta v služobnom pomere podľa odseku 3 je pri dennej forme štúdia trojnásobkom doby trvania štúdia a pri štúdiu pri výkone štátnej služby dvojnásobkom doby trvania štúdia.

87. Podľa § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt, ktorý nezotrval v služobnom pomere po čas ustanovený v § 142b ods. 4, je povinný uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich pomernú časť.

88. Podľa § 143 ods. 2 č. 73/1998 Z.z. zákona sa do nákladov na vzdelávanie započítavajú náklady, ktoré vznikli služobnému úradu

a) vyplácaním služobného príjmu podľa § 84 ods. 1, a ak ide o príslušníka Policajného zboru podľa ods. 2, ktorý sa policajtovi poskytoval počas denného štúdia alebo vyplácaním služobného príjmu podľa § 103a,

b) poskytovaním služobného voľna s nárokom na služobný plat,

c) poskytovaním náhrad cestovných výdavkov súvisiacich so štúdiom,

d) úhradou poplatkov za štúdium, ak ich služobný úrad za policajta uhradil.

89. Podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže služobný úrad znížiť alebo odpustiť úhradu nákladov na vzdelávanie policajtovi uvoľnenému zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť alebo policajtovi, ktorý bol prepustený zo služobného pomeru, pretože bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody pre trestný čin spáchaný z nebanlivosti.

90. Podľa § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. Povinnosť uhradiť náklady na vzdelávanie alebo ich zníženie alebo odpustenie sa vyhlasuje v rozhodnutí nadriadeného, ktorý je oprávnený rozhodnúť o skončení služobného pomeru policajta. Rozhodnutie musí obsahovať aj výšku nákladov, ktoré je policajt povinný uhradiť, spolu s lehotou na ich úhradu.

91. Podľa § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávne v písomnom vyhotovení rozhodnutia oprávnený orgán aj bez návrhu opraví a vyrozumie o tom účastníka konania.

92. Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z.z. Na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

93. Žalobca v prvom žalobnom bode tvrdí, že prvostupňový správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, pokiaľ v jeho prípade vydal osobitné rozhodnutie o úhrade nákladov na vzdelávanie č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020. Správne a zákonne mal o úhrade nákladov na vzdelávanie, jej výške a lehote úhrady rozhodnúť už v personálnom rozkaze o uvoľnení zo služobného pomeru č. 157 z 10.03.2020. Podľa žalobcu ustanovenie § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. umožňuje rozhodovať o úhrade nákladov na vzdelávanie osobitným rozhodnutím iba v tom prípade, ak sa služobný pomer končí bez vydania rozhodnutia, teda napr. pri zrušení služobného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 190 daného zákona.

94. K tejto časti argumentácie žalobcu správny súd uvádza, že zo znenia § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplýva povinnosť rozhodnúť o úhrade nákladov na vzdelávanie v personálnom rozkaze zo služobného pomeru.

95. Výkladom relevantných ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z., najmä ustanovení § 142b ods. 3 a ods. 4 a § 143 ods. 1 a ods. 5 tohto zákona je možné dospieť k záveru, že pre zákonné rozhodnutie o povinnosti uhradiť náklady na vzdelávanie je potrebné okrem naplnenia podmienok vzniku tejto povinnosti (účasť policajta na vzdelávaní a zároveň nezotrvanie v služobnom pomere po čas ustanovený v § 142b ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.) naplniť aj osobitne stanovené podmienky pre rozhodovanie o tejto povinnosti.

96. Zo znenia § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. (ako aj zo žalobcom citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S/203/2019 zo 16.06.2020) vyplýva, že povinnosť úhrady nákladov na vzdelávanie musí byť vždy uložená formou rozhodnutia. Toto rozhodnutie musí byť vydané nadriadeným, ktorý je oprávnený rozhodnúť o skončení služobného pomeru policajta. Napokon zákon stanovuje nevyhnutný obsah tohto rozhodnutia tak, že pri určení povinnosti úhrady nákladov na vzdelávanie musí byť uvedená ich konkrétna výška a lehota na ich úhradu.

97. Pokiaľ žalobca tvrdí, že osobitným rozhodnutím je možné o úhrade nákladov na vzdelanie rozhodnúť iba v prípadoch, ak sa služobný pomer končí bez vydania personálneho rozkazu, takýto záver z citovaného zákonného ustanovenia nie je možné vyvodiť a podľa správneho súdu nevyplýva ani z žalobcom citovanej formulácie použitej v čl. 42 NMV SR č. 11/2020, v zmysle ktorého sa povinnosť úhrady nákladov „...vyhlasuje v rozhodnutí nadriadeného, ktoré sa vydáva spravidla pri skončení služobného pomeru policajta.“

98. Citovaný text čl. 42 NMV SR č. 11/2020 v zásade zhodne ako § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. stanovuje povinnosť v každom prípade rozhodnúť o úhrade nákladov na vzdelávanie formou rozhodnutia, a to rozhodnutia vydaného nadriadeným vo vecnej (prípadne aj úzkej časovej) súvislosti so skončením služobného pomeru, nie však povinnosť rozhodnúť samostatným výrokom v rámci personálneho rozkazu.

99. O akceptácii rozhodovania o úhrade nákladov osobitným rozhodnutím aj v tých prípadoch, ak bol služobný pomer policajta ukončený personálnym rozkazom napokon svedčí aj súdna prax (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5S/5/2012 z 19. 06. 2013, alebo rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžk/8/2020 z 18.06.2020).

100. Napokon správny súd podotýka, že ani v prípade, pokiaľ by zákon explicitne stanovoval povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o úhrade nákladov na vzdelávanie v rámci personálneho rozkazu o

uvoľnení zo služobného pomeru, by absencia alebo neúplné znenie tohto výroku v personálnom rozkaze nemala za následok ďalšiu nemožnosť o úhrade nákladov rozhodovať. Správny orgán by mal možnosť vzniknutú situáciu napraviť, nie však postupom podľa § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. ako opravu zrejmej nesprávnosti, ale vydaním osobitného rozhodnutia obsahujúceho chýbajúci výrok a jeho odôvodnenie (k tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžk/45/2019 z 13.07.2021).

101. Žalobca ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu namietal existenciu prekážky „res iudicata“. Dôvodil tým, že o povinnosti úhrady nákladov na vzdelávanie sa pred vydaním prvostupňového rozhodnutia rozhodlo (hoci neúplným a podľa žalobcu „neplatným“) výrokom personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020.

102. Správny súd k tomu uvádza, že personálnym rozkazom o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru č. 157 z 10.03.2020 prvostupňový správny orgán naozaj konštatoval podľa § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., že žalobca je povinný vrátiť pomernú časť nákladov vynaložených na zvyšovanie vzdelania, avšak bez toho, aby v konkrétnostiach určil výšku tejto úhrady a lehotu na jej zaplatenie. V čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020 teda neexistovalo iné právoplatné rozhodnutie, ktoré by úhradu upravovalo z hľadiska jej podstatného obsahu - výšky a spôsobu úhrady. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020 teda nebolo opätovným rozhodnutím o totožnej povinnosti, aká bola stanovená skorším právoplatným rozhodnutím a tiež neprinieslo žiadnu zmenu vo vzťahu k právoplatnému, no z hľadiska zákonných podmienok neúplnému výroku o povinnosti uhradiť náklady na vzdelávanie obsiahnutému v personálnom rozkaze č. 157 z 10.03.2020. Správny súd v tomto smere poukazuje aj na argumentáciu uvedenú v bode 100 tohto rozhodnutia.

103. Správny súd teda v rámci prieskumu napadnutých rozhodnutí, ktoré skúmal vo svetle zásady jednotnosti správneho konania ako jeden celok (RS 46/2007) zistil, že o úhrade nákladov na vzdelávanie bolo v prípade žalobcu na oboch stupňoch rozhodovania vydané rozhodnutie. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, voči ktorému smerujú námietky v žalobnom bode č. 1 bolo vydané riaditeľom OR PZ PP, teda nadriadeným, ktorý bol oprávnený rozhodnúť (a v prípade žalobcu aj rozhodol personálnym rozkazom č. 157 z 10.03.2020) o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru. Vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu bola jednoznačne stanovená výška úhrady a lehotu na úhradu, spolu s uvedením čísla účtu v Štátnej pokladnici a variabilným symbolom.

104. Správny súd preto dospel k záveru, že nie je možné konštatovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného potvrdzujúceho toto rozhodnutie pre ich rozpor s § 143 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. z dôvodov uvádzaných žalobcom v prvom žalobnom bode.

105. Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného nebolo možné prisvedčiť ani námietke žalobcu o tom, že s ohľadom na úhradu nákladov na vzdelávanie v zmysle rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu došlo na strane služobného úradu k bezdôvodnému obohateniu plnením bez právneho dôvodu.

106. Správny súd tu poukazuje aj na to, že povinnosť úhrady bola žalobcovi uložená individuálnym správnym aktom a nebola výsledkom súkromnoprávneho úkonu, ktorého neplatnosť je možné posudzovať podľa žalobcom tvrdených kritérií § 39 Občianskeho zákonníka. Pri správnych aktoch platí teóriou správneho práva všeobecne uznávaná prezumpcia zákonnosti správnych aktov, ktorá znamená, že rozhodnutie správneho orgánu sa považuje za zákonné a správne, pokiaľ v zákonom predpísanom konaní takéto rozhodnutie nebolo zrušené, čo sa v prípade žalobcu nestalo (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/120/2015 z 23.05.2017).

107. Žalobca v žalobnom bode č. 2 tvrdil, že v jeho prípade bol zo strany konajúcich správnych orgánov nesprávne aplikovaný právny predpis, keďže podľa § 142b ods. 3 a § 143 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. sa povinnosť úhrady nákladov na vzdelávanie týka iba policajta, ktorému služobný úrad umožnil kvalifikáciu získať, zatiaľ čo v jeho prípade bolo zvyšovanie kvalifikácie povinnosťou služobného úradu, ktorý ho ustanovil do funkcie vyžadujúcej si špecializované policajné vzdelanie. Vzdelávanie mu teda nebolo umožnené, ale bolo mu nariadené personálnym rozkazom generálneho riaditeľa sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 316 z 15.06.2018 (ďalej len „personálny rozkaz č. 316 z 15.06.2018“).

108. Správny súd v zhode so žalovaným poukazuje na skutočnosť, že absolvovanie ďalšieho vzdelávania bolo v prípade žalobcu podmienkou splnenia kvalifikačnej požiadavky policajného vzdelania podľa § 13 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z. Len pri splnení tejto podmienky mohol žalobca vykonávať štátnu službu príslušníka PZ s plánovanou dôstojníckou hodnosťou. O tejto skutočnosti, ako aj o mieste štúdia, dobe štúdia, forme štúdia a odbornom zameraní bol žalobca informovaný v personálnom rozkaze č. 316 z 15.06.2018, ktorým bol v zmysle § 142a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. povolaný na štúdium. Podľa úradného záznamu č. ORPZ-PP-VO-21-010/2020-ŠK z 28.05.2020, nachádzajúceho sa na čl. 37 administratívneho spisu, bol žalobca s obsahom personálneho rozkazu riadne oboznámený vyhlásením - prečítaním celého textu z výpisu predmetného personálneho rozkazu a bola mu odovzdaná fotokópia tohto výpisu. Z obsahu personálneho rozkazu č. 316 z 15.06.2018 tiež vyplýva, že žalobca bol dostatočne poučený o povinnosti zotrvať v služobnom pomere po čas určený podľa § 142b ods. 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z.z. V prípade, ak by žalobca s povolaním na štúdium nesúhlasil, mal možnosť proti personálnemu rozkazu podať odvolanie, o čom bol tiež riadne poučený.

109. Pokiaľ žalobca namieta, že v danom prípade nešlo o umožnenie štúdia, ale o jeho nariadenie, správny súd konštatuje, že žalobca mal možnosť sa v prípade nesúhlasu s povolaním na štúdium brániť opravnými prostriedkami proti personálnemu rozkazu č. 316 z 15.06.2018, čo však neurobil a štúdium riadne absolvoval, pričom ani v rámci žalobných bodov žalobca netvrdí, že by s absolvovaním štúdia nesúhlasil.

110. Pokiaľ žalobca tvrdí, že jeho zaradením do funkcie staršieho referenta - povereného policajta „nevznikla služobnému úradu možnosť, ale naopak povinnosť“, aby žalobca štúdium absolvoval, ide podľa správneho súdu o zásadnú dezinterpretáciu dotknutých ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. Povinnosť absolvovať nevyhnutné štúdium celkom nepochybne vznikla žalobcovi, a to za predpokladu, ak mal v úmysle zotrvať vo funkcii, do ktorej bol ustanovený, aj po skončení prípravnej štátnej služby, prípadne pokiaľ mal v úmysle dosiahnuť dôstojnícku hodnosť. Služobnému úradu ustanovením žalobcu do funkcie staršieho referenta - povereného policajta vznikla povinnosť v zmysle § 142a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. žalobcovi získanie potrebného a zákonom predpísaného vzdelania umožniť.

111. Zákonnú textáciu uvedenú v prvej vete § 142a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. „Služobný úrad umožní“ resp. obdobne v § 142b ods. 3 totožného zákona v znení „Policajt, ktorému služobný úrad umožnil“ nie je možné vzťahovať iba na prípady, kedy je policajné vzdelanie získavané na základe žiadosti resp. individuálneho záujmu policajta (napr. podľa § 142a ods. 5), ale pojem umožnenie policajného vzdelania tak, ako je vymedzený v § 142a ods. 2 a 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. je potrebné interpretovať v širšom kontexte zabezpečenia možností policajtovi v prípravnej službe získať vzdelanie potrebné pre splnenie nevyhnutnej kvalifikačnej požiadavky policajného vzdelania podľa § 13 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z.

112. Inými slovami, pod pojmom umožnenie policajného vzdelania nie je možné rozumieť iba vyhovieť žiadosti policajta o zvýšenie jeho kvalifikácie, ale v širšom zmysle celý rad zo zákona vyplývajúcich opatrení (napr. § 82, § 116 ods. 2, § 142b ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z.), ktoré po stránke právnej aj faktickej zabezpečia, aby policajt v prípravnej službe nebol odkázaný zabezpečiť si dosiahnutie potrebného vzdelania svojpomocne, ale aby mu k tomu boli vytvorené všetky nevyhnutné podmienky z materiálnych aj personálnych zdrojov policajného zboru alebo ministerstva, pričom náklady na dosiahnutie tohto vzdelania v plnej miere znáša služobný úrad za predpokladu, ak policajt zotrvá v služobnom pomere po dobu vyplývajúcu z § 142b ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

113. Uvedený výklad jednoznačne oprávňuje vysloviť záver o tom, že aj v prípade žalobcu boli podmienky týkajúce sa umožnenia jeho vzdelávania naplnené a tieto podmienky žalobca absolvovaním celého kombinovaného štúdia aj využil, a to bez ohľadu na to, že služobný úrad mal povinnosť absolvovanie vzdelávania žalobcovi umožniť v dôsledku jeho ustanovenia do funkcie vyžadujúcej si špecializované policajné vzdelanie v zmysle § 13 písm. b) zákona č. 73/1998 Z.z.

114. Z tohto dôvodu aj námietky žalobcu sumarizované pod žalobným bodom č. 2 považuje správny súd za nedôvodné.

115. V žalobnom bode č. 3 žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného.

116. Správny súd tu poukazuje na podstatný obsah napadnutého rozhodnutia žalovaného sumarizovaný v časti II tohto rozsudku, z ktorého je zrejmé, že žalovaný venoval dostatočnú pozornosť všetkým podstatným odvolacím námietkam a jednotlivo sa s nimi vysporiadal v potrebnom rozsahu. Podľa názoru správneho súdu žalovaný neopomenul zaujať stanovisko k žiadnej z podstatných odvolacích námietok a jeho závery uvedené v odôvodnení rozhodnutia sa nejavia ako arbitrárne alebo svojvoľné.

117. Právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia ako súčasť práva na spravodlivý proces aj v zmysle stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I.ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010) nezahŕňa aj právo účastníka konania, aby sa správny orgán stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka konania.

118. Nie je pravdou, že by žalovaný nezdôvodnil, prečo považoval tvrdenie žalobcu o nemožnosti odvolať sa voči výroku o povinnosti úhradu časti nákladov na vzdelávanie v rámci personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020 za nesprávne a neopodstatnené. Žalovaný na strane 7 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k odvolacej k námietke o nezákonnosti a nemožnosti napadnutia odvolaním „abstraktne uloženej povinnosti“ v personálnom rozkaze č. 157 z 10.03.2020 uviedol, že tento personálny rozkaz nie je predmetom odvolacieho konania. Nesprávnosť uvedenej odvolacej námietky konštatoval iba obiter dictum a s ohľadom na predošlý - podľa správneho súdu zákonný a správny - záver týkajúci sa nepreskúmania predmetného personálneho rozkazu v danom odvolacom konaní, nemohlo toto konštatovanie, hoc aj nerozvinuté do podrobnejšej argumentácie, negatívne ovplyvniť zákonnosť rozhodnutia ako celku s ohľadom na dostatočné odôvodnenie vo vzťahu k podstatným odvolacím námietkam bezprostredne sa týkajúcim rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-VO-21-005/2020-ŠK z 31.03.2020.

119. Správny súd k tomu poukazuje aj na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uvedené v bode 117 tohto rozsudku) a Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 8Sžfk/81/2020 z 30.06.2021, 7Sžsk/17/2021 z 29.06.2021), ktorá v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30) nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

120. Žalobca ďalej voči odôvodneniu rozhodnutia namietal, že konajúce správne orgány sa nezaoberali v dostatočnej miere postupom podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. umožňujúcim v prípadoch hodných osobitného zreteľa znížiť alebo odpustiť úhradu nákladov na vzdelávanie policajtovi uvoľnenému zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť, čo bol aj prípad žalobcu. Argumentáciu žalovaného, ktorý poukázal na čl. 39 ods. 1 NMV SR č. 11/2020, v ktorom sú príkladom uvedené prípady hodné osobitného zreteľa považuje žalobca za priečiacu sa logike. Prípad hodný osobitného zreteľa vo vzťahu k svojej osobe vidí žalobca v tom, že aj po ukončení služobného pomeru v Policajnom zbore SR, kde pôsobil vo funkcii povereného príslušníka Policajného zboru začal ako právny čakatel prokuratúry vykonávať prax smerujúcu k výkonu funkcie prokurátora, ktorý je orgánom činným v trestnom konaní rovnako ako poverený príslušník. Jeho služobný pomer právneho čakatela prokuratúry je teda v istej miere nadväzujúcim a súvisiacim s výkonom funkcie v Policajnom zbore. O tejto skutočnosti mali konajúce správne orgány vedomosť už z jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

121. Správny súd vo vzťahu k tejto námietke v prvom rade, s poukazom na znenie § 143 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z. konštatuje, že posúdenie prípadov hodných osobitného zreteľa vedúcich k zníženiu alebo odpusteniu úhrady nákladov na vzdelávanie ponecháva zákon v plnej miere na správnom uvážení konajúcich správnych orgánov.

122. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu a všeobecných súdov možno vyvodiť, že pokiaľ je rozhodovanie o určitých otázkach predmetom správneho uváženia, súdu neprislúcha, aby nad rámec vlastných právomocí vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by neoprávnenne vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Všeobecné súdy musia preskúmať správne uváženie z pohľadu, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ak zistia, že je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym

procesným postupom, potom súdy nemôžu z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahli do správneho uváženia príslušného správneho orgánu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/82/2013 z 11.12.2013).

123. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný v rozsahu odvolacích dôvodov zrozumiteľne a jasne odôvodnil, prečo v prípade žalobcu nezistil možnosti pre uplatnenie postupu podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., pričom príkladmo uviedol, aké situácie by za prípady hodné osobitného zreteľa považoval v súlade s čl. 39 ods. 1 NMV SR č. 11/2020. Správny súd nevidí dôvod správnu úvahu žalovaného ani prvostupňového správneho orgánu spochybňovať, keďže z medzí a hľadísk zákona podľa jeho názoru nevybočuje. Samotnú informáciu o tom, že žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru z dôvodu vymenovania do funkcie právneho čakatela prokuratúry ani podľa názoru správneho súdu nie je možné bez ďalšieho považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., keďže z nej bezprostredne nevyplývajú konkrétne dôvody, pre ktoré by mala táto skutočnosť viesť k úľavám v majetkovej sfére žalobcu v podobe odpustenia alebo zníženia úhrady za náklady na vzdelanie.

124. Za významné vo vzťahu k tejto žalobnej námietke považuje správny súd aj to, že žalobca sa uplatnenia ustanovenia § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. nedomáhal ani v žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, ani pri osobnom prerokovaní spôsobu úhrady nákladov na vzdelávanie dňa 31.03.2020, kde podľa obsahu záznamu na čl. 31 administratívneho spisu rozhodnutie o výške a lehote úhrady vzal bez výhrad na vedomie a zaviazal sa ju uhradiť bezhotovostným prevodom bez požiadania o možnosť splátok.

125. O odpustenie úhrady požiadal žalobca po prvý krát až vo svojom odvolaní zo dňa 14.04.2020 proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Argumentačne svoj návrh na odpustenie úhrady nákladov na vzdelávanie žalobcu ani v odvolaní neoprel o konkrétne skutočnosti predstavujúce prípad hodný osobitného zreteľa, ale iba o tvrdenie o nezákonnosti časti personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020, z ktorej vyvodil riziko vzniku bezdôvodného obohatenia na strane služobného úradu v prípade zaplatenia úhrady nákladov na vzdelávanie stanovenej prvostupňovým rozhodnutím. V zmysle rozhodovacej praxe správnych súdov nie je podľa § 143 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. povinnosťou žalovaného preukazovať skutočnosti hodné osobitného zreteľa na strane žalobcu. Práve naopak, bolo právom ale aj povinnosťou žalobcu, ak existovali dôležité okolnosti preukázať služobnému úradu, že bolo potrebné sa týmito okolnosťami zaoberať ako prípadom osobitného zreteľa, čo žalobca v predmetnom konaní neurobil (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5S/5/2012 z 19.06.2013).

126. K žalobcovej námietke o absencii pečiatky na rozhodnutí žalovaného, ktoré mu bolo doručené, správny súd v zhode s argumentáciou žalovaného poukazuje na stabilizovanú judikatúru najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 7Sž/142/2001 zo dňa 01.11.2001, 8Sžo/167/2010 zo dňa 12.05.2011 alebo 10Sžk/32/2017 zo dňa 28.08.2017, podľa ktorej je absenciu pečiatky na rozhodnutí možné klasifikovať ako formálny nedostatok majúci charakter zrejmej nesprávnosti opraviteľnej aj výmenou pôvodného rozhodnutia za rozhodnutie bez väd. Takéto rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 12.11.2020, čo žalobca aj potvrdil vo svojej replike zo dňa 24.11.2020. Uvedený postup žalovaného teda v súlade so znením § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj v súlade s vyššie odkazovanou judikatúrou plne postačoval na nápravu vytýkaného formálneho nedostatku a nie je možné posúdiť ho ako dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného. Správne súdy stabilne judikujú, že rozhodnutie správneho orgánu sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003).

127. Správny súd v preskúmanom rozhodnutí v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, ako ani v postupe konajúcich správnych orgánov nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov vymedzených žalobcom v rámci žalobných bodov, preto nevidel dôvod na zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného a v súvislosti s tým ani rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

128. Žalobca navrhoval v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného zrušiť aj výrok o úhrade nákladov na vzdelávanie tvoriaci súčasť výrokovej časti personálneho rozkazu č. 157 z 10.03.2020. Správny súd k tejto časti žalobného petitu uvádza, že označenú časť personálneho rozkazu by v tomto konaní nemohol preskúmať a zrušiť ani v prípade, ak by žalobe vyhovel a napadnuté rozhodnutie žalovaného KRPZ-PO-9-011/2020 z 19.06.2020 by zrušil. Proti predmetnému

personálnemu rozkazu totiž žalobca nepodal včas odvolanie, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie v zmysle § 7 písm. a) SSP v správnom súdnictve nepreskúmateľné. Navyše je potrebné uviesť, že personálne rozkazy o uvoľnení zo služobného pomeru patria k rozhodnutiam, ktoré sú bez väčších pochybností v súdnej praxi považované za súdom preskúmateľné. Personálny rozkaz č. 157 z 10.03.2020 by preto nebolo v tomto konaní možné správnym súdom preskúmať ani v prípade neexistencie prekážky prieskumu vyplývajúcej z § 7 písm. a) SSP, keďže súdny prieskum skorších súvisiacich rozhodnutí v zmysle § 27 ods. 1 SSP a ich prípadné zrušovanie podľa § 191 ods. 3 písm. b) SSP je limitované tým, že skoršie rozhodnutie, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádza, nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom, čo však nie je prípadom personálneho rozkazu o uvoľnení zo služobného pomeru.

129. Keďže správny súd po oboznámení sa s administratívnym spisom správneho orgánu a preskúmaní rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu nevzhliadol ich nezákonnosť, dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

130. O trovách konania súd rozhodol podľa § 168 SSP. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože v konaní nebol úspešný a u žalovaného nezistil osobitné dôvody vedúce k priznaniu náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 2 písm. a) v spojení s § 444 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len sťažnostné body), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje vysokoškolské právnické vzdelanie II. Stupňa, ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§449 ods. 1,2 SSP).